

NERO

M-am uitat împrejur și nu știam ale cui puteau fi vorbele ce au repovestit, ale servitorului să fi fost, m-am întrebat și am privit spre el, dar el era țeapăn ca dușmânia, ca ebonita și totuși altcineva nu le-ar fi putut spune, și pentru a mă salva de indoilei pustiitoare, mi-am zis că numai el putea fi, căci a mai vorbit servitorul cu altă voce, iar acum imi păru că ar fi fost glasul bunicului, dar nu credeam că bunicul să fi rostit apocalipsa, fie ea și naivă ... Eu am vorbit, auzii un glas grav, fornăit și amenințator și când privii, am văzut pe Nero prăbușit în tronul său larg, Nero, atât de enorm cuprins în grăsimile lui și veșmintele albe cât zece cearceafuri, cu degetele cât pâlniile, incinse de inele nărtoase, cu antebrațul cât un vier, cu ochii infundați în slăninile feței. Era cât statuia lui Baal și privii de jos spre el, de la labele picioarelor umflate cât două buturugi și gambele în ale căror cărnuri sfidătoare intraseră adânc șireturile sandalelor romane și la trupul lui revărsat peste marginile tronului și la capul fălcos pus direct pe trunchi, căci gâtul i se îngroșase cât umerii, iar în spatele lui erau coloanele lui Apollon din Pavlovsk, iar în jur numai ruine. Eu am vorbit, spuse el, mișcându-se puțin, atât cât o putea face și speriat l-am chemat în gând pe Decebal și el veni cu tot poporul său, spre a lovi Roma și oștirile Golemului, spre a-l salva pe Traian și atunci Nero înclină cu mare greutate capul său și huruiră în el sicrie și oase ca într-un mare cavou-catacombă, mă privii și răsă apăsător, își înalță trompa, sumetîndu-și caninii cât fildeșii de lungi și scoase un răget de colun și-am auzit răsufierea lui găfăită, parcă împinsă din burta chitului, ce stârni vântoasele și oștenii au fost spulberați, i-am văzut ridicați în aer și duși leghe întregi, unii căzând zdrobiți între stâncile Tatrei, alții în Devol, câțiva în Marea Moartă și-n Cyrenaica puțini, pe câmpiile abia însământate, printre ciori, unde carnea li s-a sfărtecat și ei s-au prefăcut în flenduri de carne. Da, eu am vorbit, spuse Nero și acum uită-te la ochii mei putrezi și m-am uitat, ochii îi erau ca două ugere de vacă mâncate de viermi și uită-te la nasul meu ranced și-am văzut cum din carnea lui necrozată curgeau sucurile vinete ale morții și uită-te la obrajii mei mucezi și-am privit leșul lor albicios, dezagregat de putrefacție și uită-te la trupul meu, spuse și-am simțit duhoarea stărvului și pestilența hoitului, încât mi se făcu greață, și curând mă voi trezi, spuse Nero și mă voi așeza în scaunul de judecată și pășind încet, voi terciui întreaga omenire sub talpa sandalelor mele, căci sunteți mai păcătoși ca mine și mi-a fost dată puterea peste voi, și-am întins mîna, pentru a-i șterge prima literă a cuvântului scris pe frunte, EMETH, dar nu ajungeam. Descrie acea literă, spuse Homer, care apăruse călăuzit de baston și-am început să spun: este făcută din patru segmente și patru este cifra crucii, am spus și atunci

monstrul se prăbuși, tipindu-se ca un terci puturos, o gelatină care s-a întins și-a curs spre noi și-apoi s-a strâns preschimbată într-un imens leu de mare, ale cărui cărnuri tremurau în înaintarea lui târâtă, de vierme și-am închis ochii, înspăimântat și apucându-mă de poala hlamidei lui Homer, l-am lăsat pe orb să mă călăuzească în fugă ... Vom intra în viscerele timpului, i-am auzit glasul și o moliciune mă cuprinse, ca și când m-ar fi amețit un abur de oțet aromat ...

Când am ieșit din tunel eram orbit de amețeală, dar într-un mod plăcut, fiindcă mă simțeam aproape plutind, ca atunci când cobori dintr-o mașină după ce ai călătorit mult timp cu viteză sau ca atunci când din întuneric intri într-o sală de bal luminată feeric și totuși, în orizontul vederii mele era crepuscul, o lumină parcă umbrită, filtrată de vegetația luxuriantă a unei lumi apuse, tropicale, o lumină lutoasă, negru-mierie, ca pielea feței asiaticelor blonde, ce bate în albastru, având finețea cearei. Privii în jur, căutând pe Homer, dar nu mai era și am văzut mișcându-se nelinștitor enormele asparagus dintre eucalipti, ferigile cu frunze penate, războlite de ciorchini de sporangii, iar dintre ele se înălța vertical aripa translucidă a unei ortoptere, țesută fin, în mozaic iregular, din nervuri roșietice și se mai înălța un craniu acoperit cu piele roz de porc, fragmentată în plăci, ca la șopârle, și-o spinare de rinocefal, cu coarda dorsală elastică și frumos arcuită, făcută din pielită fină, întinsă pe oase subțiri ca oasele de pește, așa cum stă marginea pânzei umbrelei deschise pe spinele întinse, iar pe craniu, între două coarne cum sunt cele de rinocer, călărea Aspasia din Milet, iar când arătarea se ivi cu totul dintre frunze, condusă de femeie cu frâu de borangic legat la zăbala de aur infiptă în gura-i, am recunoscut acel trup imens, de leu de mare înaripat, cu picioare de șopârlă, verzi, era Nero, împăratul romanilor și el porni, mânat de femeie, răsturnând de-a valma cocotierii albi, bambușii noduroși, micile agave, gardeniile roz, dracila infoiată, laurii, manglierii, stejarii, velnișii, încât lăsa în urmă o cale pământoasă, zdrobită, foarte clară între boababi, chitri și secvoia, încât l-am urnat, mai cu seamă pentru maiestuoasa regină a bunului gust, până ce balaurul ieși din pădure, urmându-și calea apoi printr-un deșert de aur arămiu, aflat într-un veșnic crepuscul și am mers pe dăra lăsată de el, până când am văzut că Aspasia, deși ținea frâul, era captiva monstrului, între coarnele lui ca într-un turn. Și după ce arătarea a traversat deșertul, s-a scufundat în ocean și s-a prins să-l inoate, ca un leviatan, lăsând deasupra apelor zimțate doar botul cu Aspasia între coarne, aripile lui translucide, întinse pe ape ca două gondole, pe care m-am urcat, și creasta ca un evantai din spinare. Trecu prin Gibraltar, tăia apele viorii ale Mediteranei, l-am văzut ieșind din ele în Delta Nilului mălos și undele i se scurgeau de pe trup ca un diluviu, suflând din ele aburi ce îl ascundeau pe alocuri, încât monstrul părea un pământ al începutului lumii. Se târi, împingându-se cu picioarele lui de șopârlă, de-a lungul țărmului, până în Alexandria, orașul Ptolemeilor, surpând cu greutatea trupului său temple și mastabale, cu arip-

ile lui sanctuare și Marele Obelisc în vârful căruia tocmai răsărea soarele, enorm cheag de sânge și se îndreaptă spre Bibliotecă, făcu o spărtură în ea cu cornul ca o trompă din vârful botului și pătrunse între rafturile cu giuvaericele de cărți și aleside de suluri de papirus, îl auzii răsând și ridicându-se ca atunci când l-am întâlnit întâia dată, drept Nero pe tron, scăpără un chibrit și aprinse o torță și cu ea împrăstie focul în toată clădirea, hohotind nebunește, cuprins de furoare și strigând neîntrerupt **Laudă ție, Prometeu!**, iar când focul căpătă atâta putere încât se făcu asemenea unui rubin translucid și trosnind, se așează calm în mijlocul bibliotecii, pe un tron de aur și argint bătut în nestemate și l-am văzut cuprins în vârtoare, până se înroși ca oțelul topit, când strigă: O, ce artist mare pierde odată cu mine!, iar Aspasia se făcu râsurie, cu diadema-i ruginie forjată pe cap și cocul, în agrafe bordo, stacojiu ca o pară, cu fibulele veșmintelor, țesute-n platină, purpuroase și o văzui înălțându-se de pe creștetul monstrului, soră a zeiței Atena, ca duh marmaziu și îndreptându-se spre El-Kahira în zbor, se opri deasupra Gizeh-ului, între marile piramide, ezitând între Kefren și Keops, dar se lăsă într-iun sfârșit pe creștetul Sfinxei, cufundându-se în capul ei ca într-o mlaștină, în care îmi dorii să mă afund și eu ...